

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΗΡΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΔΙΑ!..

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

‘Ο Κάρολος κίτταξε γύρω του και φώτισε με φωνή αναγνιμένη :

— Πώς με φωνάζει ;...

— Έγώ, ή Σιμόνη ! απάντησε ή φωνή με απειργματι γλαυκότητα.

‘Ο Κάρολος σηκώθηκε άμέσως άπ’ τό κάθισμά του κ’ είδε τή μορφή του όλόγρη μέσ στό ήμίφως τών γεωτονικών δέντρων.

— Έταξε άμέσως κοντά της κιά της είπε :

— ‘Έσείς εδώ ! Τι θέλετε τέτοια ώρα, καλή μου Σιμόνη ; Πότε κατεβήκατε στον κήπο ; Αιδή τή στιγμή βέβαια... Δέν είν’ έτσι, λατρευτή μου μικρούλα ;...

‘Η Σιμόνη χαμογέλασε μελαγχολικά και άπάντησε :

— Μάλιστα, έγώ είμαι Κάρολε !... Μήπως σας ήμουν περική ; Μήπως έβάρησα άδίαρητη και δικονομα, χωρίς να ξέρω, τόν είωμο τών σφιγρών σας ; Τις όνειροπολήσεις σας ;...

Στά λόγια αυτά τής Σιμόνης διαμανητόν μιά έλαφρή ειρωνία, αλλά δέν πτόηξε καμιά επίκληση.

‘Ο Κάρολος πήρε τό ήνωμα της και τό φίλησε. ‘Επειτα τής είπε με τρυφερότητα :

— Γνωρίζεις καλά, ότι κάθε άλλη παιδί αυτή τήν έντύπωση μου τραβήγνησε, άγνωστο μου παιδί. ‘Υπάσχει νομίζεις μιά στιγμή στη ζωή μου σου να μη σε συλλογίζομαι, να μη σε όνειροπολώ, να μη σ’ άγαπάω ;

‘Η Σιμόνη άναστενάξε κ’ έχαμήλωσε πώς ή ή τ’ όσοιο παρθετικό μέτωπό της :

— Αν έδειξα κάποια έπιληψία ήταν σε είδα, έξακολούθησε ό Κάρολος Κεράβ, υποτό προσήθε από φόβο. Φοβήθηκα δηλαδή ήμισος σε περιόχη αυτή ή νυχτερινή ηρώνα...

‘Η νέα ήφωσε τούς όμιους της αδιάφορα. ‘Η γνώση της αυτή δέν έφανέρωνε μισα άδιαφορία, αλλά και τέλεια άποφάσισμα, σαν να τή ήλεγε : «Τι τή θέλω πια τή ζωή ;...»

‘Επειτα τόν ένάτταξε στά μάτια και τόν άπάντησε :

— Αν φοβόσθε από τή δουλειά, μπορούμε τό προσωρίζομα.

‘Η κάμαρά μου είνε ίσοι κοντά και είνε εύκολο να κωνδενιάσουμε για λίγες στιγμές μόνοι μας...

‘Εκτός αν αυτό σας στενοχωρεί... Δέν είνε σωστό βέβαια για μιά γυναίκα έντι τέτοιον πράγμα, μιά ήρωή δέν είναι πια κοπέλλα...

Στό σημείο αυτό άρχισε να τρέμη, κ’ ή τόσο γλυκειά της φωνή έγινε βαρύνια ύποκαμφή και σκληρή, καθώς πρόσθεσε :

— Έγώ είμαι μιά πεθωμένη πια τώρα !...

‘Ο νέος στις τελευταίες της λέξεις αισθάνθηκε τό κομμά του ν’ άνατριαιάζη.

— Θάρρητε, Κάρολε ; Ξαναφώτισε ή Σιμόνη.

— Να, τής άπάντησε ό Κάρολος, με φωνή πικριμένη. Καί τήν άκολούθησε με τό μάτια λυπημένο και τό κεφάλι αναμμένο, σαν να προσέλεπε πώς ή συνέντευξή τους αυτή θαξε μεγάλη σοβαρότητα.

Πέν άνεθούν τή οκάλα, τής προσέφερε τό μπράτσο του, με έκείνη άσπρήνη και τό δεχτή.

— Όχι, όχι, τού είπε, είμαι άρκετά δυνατή.

σταλμένοι. ‘Ο Μπέης, σηκώνοντας τό ποτήρι του, είπε :

— Προσέω στην ήγεια του Ναπολέοντος Βοναπάρτη ! Με τό καλό να τόν δεχθώτε στη Μάνη.

‘Ο Δίμος Στεφανόπουλος σηκώνοντας βίτερα τό δικό του ποτήρι εύχόθηκε :

— Προσέω ύπερ της ‘Ελληνικής ‘Ελευθερίας !

Καί ήσαν όλοι, μ’ ένθουσιασμό και συγκίνηση.

Στό ακόλουθο φελλό θα διαγηθώμε τή συνέχεια με τις νέες περιπέτειες τών ‘Ελλήνων περιηγητών.

Πέρασε πρώτη στά σαλοπάτια, άνοίξε τήν πόρτα της κάμαρας της, που ήταν διασκευασμένη κατά τή συνήθεια της περιόδου της, και κάθισε άνάπο σ’ ένα σοφά.

‘Ο Κάρολος κάθισε σε μιά καρέκλα κ’ άναψε ένα τσιγάρο, κατ’άποτίνας τήν μ’ άνησυχία.

— Έλα κοντά μου, τού είπε ή Σιμόνη. Έτσι θα μπορούσαμε να μιλήσουμε καλύτερα...

‘Ο Κάρολος πήγε και κάθισε πλά της, χωρίς να πη λέξη...

Άλλα φως μέσα στο δωμάτιο δέν πτόηξε, έκτος άπ’ τις άγτίδες της σελήνης, που είχε προσβάλλει αυτή τή στιγμή μέσ άπ’ τό σύννεφο και φώτισε μ’ όλη τή λάμψη της τα έπιπλα και τις γωνίες της κομψής κάμαρας.

Άπ’ τή στιγμή που ό Κάρολος Κεράβ κάθισε στο πλευρό της μοσχότης του, έννοιωσε τόν ήνωτο του να κωνετιέται από ένα αίσθημα, που δέν τό ήγχε δοκιμάσει άλλως. Κάτι που δέν ιστορούσε πώς να τό έξηγηση, γνίμει σιγά—σιγά τή καρδιά του...

Τό κλάσμα αυτό που καθόταν κοντά του, τό τόσο λεπτό, τό τόσο αιδέριο, ήνωσε με μιά από τις έξαισεις έκείνης πεταλούδες, που μόλις άγγίζον τα λουλούδια, έτοιμες να ξανατετάξουν...

— Σιμόνη, τής είπε ό νέος. Να που είμαστε μόνοι, όλοένα μόνοι... ‘Ας κωνδενιάσουμε λοιπόν...

— Όχι όμως πια σαν μηγάστρες, ανατήρωσε έκείνη, άφοδ δέν είμαστε πια.

— Τι θέλεις να πής ; διαμανητόθηκε ό Κάρολος ταραγμένος.

— Τι θέλω να είπώ ; ‘Α, είνε τόσο απλό, όστε θα με καταλάβης άμέσως. Πρώτα—πρώτα ήρω θα και σε βοηθα στο κάθισμά σου, χωρίς να με καλέσης. Αυτό είνε μιά άδιαφορία, τό ξέρω. Άλλά δέν είμαστε πια σε θέα να μιλούμε για τέτοια ζητήματα... Άν είν’ έτσι...

Στάθηκε λίγο διατακτική κ’ έπειτα έξακολούθησε :

— Κάρολε, έκεί στο κάθισμα που καθόσουν κ’ ήγχε τό μάτια χαρμωμένα στο παράθυρο, συλλογίζοσουν κάποιαν... που δέν ήμουν έγώ !

— Σιμόνη !

— Μη με διακόπτετε, σε παρακαλώ ! Είμαι βέβαια για αυτό. Συλλογίζοσουν τήν Ζερμάν !...

— Σιμόνη ! Ξαναπίε τό νέος

άπενοσημένα.

Έκείνη προσήλωσε έάνω του τό βλέμμα της με όλην και με συμπάθεια και συνέχισε :

— Μη διατάξω να τό όμιολογήσω... Καί γιατί φοβάσαι άλλως ;

Σού είπα, ότι τό ξέρω και δέν σου άπειθήνω καμιά επίκληση γ’ αυτό... Κι’ όχιε ακόμα τό λέω για να σε λυπήσω... Σωπάσε για μιά στιγμή, πήρε βαθεία τήν άναστροφή της και έξακολούθησε :

— Φροβήκατε πάντα άπέναντί μου με τή μεγαλύτερη τιμιότητα, Κάρολε... Όταν μου σάσατε τή ζωή, έκεί κάτω στη Βουιγκόνη, έγώ μόνι μου θέλω να συνδεθώ μαζί σας. Πώς άλλος λοιπόν γταίρε, έκτος από μένα ; Έλεγετε τότε να μη ήμισος, άλλα ν’ ήμισος πρώτον όσας να μου εγκαταστήτε, πρώτη τήν καρδιά σας να μιλήσω. Καί θέλετε μάλιστα να σας πώ και κάτι άλλο ;

Φοβόμουν ήμισος αυτή ή έξομολόγησι εκ μέρους σας δέν γίνη ποτέ και θέλω να σας εκβάσω κάποιαν... Κι’ έσεις, άφοδ δέν αγαπούσατε καμιάν άλλη, δεχτήκατε τόν ήνωτο της μικρής φτωχής ‘Ινδής... Βλέπετε λοιπόν πόσο καθαρά διαβάσω μέσα στην καρδιά σας... Σήμερα ένωφισε και τή δική σας τήν καρδιά ή άγάπη, μιά ή άγάπη αυτή είνε για μιάν άλλη, όχι για μένα...

Ένας λιγμός, άνέβηκε στο λαιμό της και τήν έκανε να σταματήσει.

(Ακολουθεί)

‘Ο Κάρολος κάθισε σε μιά καρέκλα κ’ άναψε ένα τσιγάρο...